

на впечатлѣнната върху мръжицата не трае повече отъ една третя отъ секунда, средно число.

1233. *Защо, ако завъртимъ бърже единъ кръгъ, раздѣленъ на сектори, (изръзи) нашарени едно по друго съ бѣлъ и чернъ цвѣтъ, ний ще видимъ сами еднакъвъ сивъ цвѣтъ?* — Защото впечатлѣннето отъ бѣлия цвѣтъ не сполучва да са унищожи, когато бърже започева впечатлѣннето на черний и тѣй наредъ. Поради туй окото получава едновременно впечатлѣнната и на двата цвѣта, които съставятъ сивия.

1234. *Ако испишемъ фигурки на хартийна кора (мукава), тѣй що едната половина да бждѣтъ на отгорня страна, а другата на отдолната, подиръ туй, да настанимъ на край кората ось, та земемъ да я въртимъ между пръститъ си, защо виждами двѣтъ половини наедно?* — Защото впечатлѣннето на едната половина ще ся продължава още, когато другата половина ще занема мѣстото ѝ. Тѣй намъ ще са представи като че двѣтъ половини не сѣ раздѣлени. Върху туй има основанието си наредъ, изнамѣренъ отъ Г. Плато и нареченъ отъ него фенакистикопъ. Ето каква е неговата направа: около една мукава исписватъ нѣколко изображения на нѣкакви фигури, които преоставѣтъ непрекъсванъ редъ на какво да е дѣйствие въ послѣдователнитъ периоди на свършването му, на примѣръ фигуритъ на конь, който прескача презъ единъ обръчъ. Като въртимъ бърже тѣзъ мукава и като гледами на фигуркитъ ѝ презъ нѣкой тѣсенъ растрогъ, ний ще видимъ препускането на коня по всичката му послѣдователность.

1235. *Защо не можѣтъ да са пречетѣтъ прѣчкитъ на една рѣшетка, колето на единъ плетъ, кога минаваме край тѣхъ въ калѣска?* — Защото впечатлѣннето на една прѣчка или на колъ са продължава, когато другата прѣчка и другий колъ произвеждатъ сѣщото впечатлѣние. Въобще, колкото повече рѣшеткитъ оставатъ по-далечъ отъ пѣтя, по който ний преминаваме, толкозь бързината на калѣската трѣба да бжде по-голяма за да не можемъ да различаваме прѣчкитъ на рѣшеткитъ.